

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE
sector bestuursrecht
vreemdelingenkamer, enkelvoudig

nevenzittingsplaats Rotterdam

UITSpraak

Reg.nr :   AWB 00/65547 VRWET

Inzake :   Jose Maria SISON, eiser,
                      gemachtigde, mr. D. Gürses, advocaat te Utrecht,

tegen :   de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, voorheen
                      de Staatssecretaris van Justitie, verweerder,
                      gemachtigde mr. A.W. van Leeuwen, advocaat te Den Haag.

I. ONTSTAAN EN LOOP VAN HET GEDING

1 Eiser, geboren op 8 februari 1939, bezit de Filippijnse nationaliteit. Hij verblijft – naar eigen zeggen – sedert 23 januari 1987 als vreemdeling in de zin van de vreemdelingenwetgeving in Nederland.

Op 26 oktober 1988 heeft eiser aanvragen ingediend om toelating als vluchteling en verlening van een vergunning tot verblijf wegens klemmende redenen van humanitaire aard, die door verweerder zijn afgewezen en welke uiteindelijk hebben geresulteerd in een uitspraak van de Rechtseenheidskamer (REK) van deze rechtbank d.d. 11 september 1997, waarbij het ingestelde beroep ongegrond is verklaard (AWB 97/4707)

Op 26 februari 1998 heeft hij een aanvraag ingediend om verlening van een vergunning tot verblijf mer als beperking "het verrichten van arbeid in loondienst bij NDF International Office te Utrecht". Op deze aanvraag is door verweerder op 22 oktober 1998 afwijzend beslist. Eiser heeft tegen dit besluit op 18 november 1998 een bezwaarschrift ingediend. Op 1 augustus 2000 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard

2 Op 25 augustus 2000 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank.

3 De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 15 november 2002. Ter zitting is eiser in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde

46

II. OVERWEGINGEN

Het wettelijk kader

1.1. Op 1 april 2001 is in werking getreden de Wet van 23 november 2000 tot algehele herziening van de Vreemdelingenwet, Stb 2000, 495 (Vreemdelingenwet 2000, hierna te noemen: Vw 2000). De Vreemdelingenwet, Stb 1965, 40 (hierna: Vw) is per deze datum ingetrokken. Het toepasselijke overgangsrecht brengt in hoofdlijnen met zich mee dat, nu het bestreden besluit op bezwaar bekend is gemaakt voor 1 april 2001, op de beoordeling daarvan het voor die datum geldende recht van toepassing is.

1.2. Ingevolge artikel 11, vijfde lid, Vw kan het verlenen van een vergunning tot verblijf, alsmede het verlengen van de geldigheidsduur daarvan, aan een vreemdeling worden geweigerd op gronden aan het algemeen belang ontleend.

1.3. Het beleid terzake het begrip "algemeen belang" in relatie tot de openbare rust, de openbare orde of de nationale veiligheid is opgenomen in de Vreemdelingen-circulaire 1994 (hierna: Vc 1994), hoofdstuk A4/4.3. In dit beleid is – voor zover hier van belang – het navolgende bepaald:

"Gevaar opleveren voor de openbare rust, de openbare orde of de nationale veiligheid is een aan het algemeen belang ontleende grond, als bedoeld in art 11, vijfde lid, Vw, voor weigering van een vergunning tot verblijf en van verlenging van de geldigheidsduur daarvan.

Onder gevaar voor de openbare rust en openbare orde zijn mede begrepen gevaar voor de goede zeden, de volksgezondheid of de (goede) internationale betrekkingen. (.)

Politieke activiteiten van een vreemdeling die gevaar opleveren voor de openbare rust, de openbare orde (met inbegrip van de goede internationale betrekkingen) of de nationale veiligheid kunnen grond vormen hem (voortgezet) verblijf te ontzeggen."

1.4. Artikel 17 lid 2, aanhef en onder a van het Vluchtelingenverdrag luidt als volgt:

"In geen geval zullen de beperkende maatregelen welke voor vreemdelingen of voor de tewerkstelling van vreemdelingen ter bescherming van de nationale arbeidsmarkt gelden, worden toegepast op een vluchteling die er reeds van was vrijgesteld op de datum van inwerkingtreding van dit Verdrag voor de betrokken Verdragsluitende Staat, of die aan één van de volgende voorwaarden voldoet: (a) dat hij reeds drie jaren in het land verblijft (...)."

Standpunt van eiser

2.1. Eiser stelt dat hij in aanmerking komt voor een vergunning tot verblijf met als doel "het verrichten van arbeid in loondienst bij NDF International Office te Utrecht". Daartoe voert hij het navolgende aan.

2.2. Eiser wijst allereerst op de eerdere procedures die hij heeft doorlopen. De laatste van deze procedures resulteerde uiteindelijk in een uitspraak van de REK van 11 september 1997. Eiser wijst op de kritiek die op deze uitspraak is

geuit en bestrijdt dat aan artikel 3 EVRM geen aanspraak op een verblijfstitel kan worden ontleend. Ook aan het Vluchtelingenverdrag zijn wel degelijk argumenten te ontleenen om in bepaalde gevallen een plicht tot toelating aan te nemen. Eiser verwijst dienaangaande naar artikel 31, tweede lid van het Vluchtelingenverdrag. Ook is niet in te zien op grond waarvan de REK heeft geoordeeld dat er sprake was van "gewichtige redenen", als bedoeld in artikel 15, tweede lid, Vw, om toelating te weigeren. Eiser volgt de REK niet in de conclusie dat hij niet kan worden toegelaten. Hij stelt zich op het standpunt dat aan de REK-uitspraak kan worden voorbijgegaan aangezien deze niet in lijn is met de uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRvS) van 21 februari 1995.

2.3. Voorts wijst eiser op het feit dat hij reeds in februari 1995 door de ABRvS is erkend als vluchteling en dat hij zich daarom met succes kan beroepen op artikel 17 lid 2, sub a, Vluchtelingenverdrag. Daarbij heeft hij aangetekend dat de REK in haar eerdergenoemde uitspraak het navolgende heeft overwogen: "Van doorslaggevende betekenis acht de rechtbank hierbij dat de rechtspositionele gevolgen van de in het geding zijnde besluit, waarbij moet worden gedacht aan aanspraken op voorzieningen, nog niet zijn vastgesteld, en in dit geding niet aan de orde zijn. Zij kunnen aan de beoordeling door de rechter worden onderworpen op het moment dat door het bestuur terzake daarvan besluiten zijn genomen."

De op eiser toegepaste constructie, waarbij hij weliswaar als vluchteling is erkend, doch vervolgens (rechtspositioneel) aan zijn lot wordt overgelaten, moet als strijdig met het Verdrag worden aangemerkt.

Ook is het de vraag of in het geval van eiser – die al ruim veertien jaar hier verblijft – inmiddels niet kan worden gesproken van een verplichting voor verweerder tot legalisering van de situatie door verlening van een verblijfstitel. Niet valt in te zien hoe en waarom een dergelijke legalisering na verloop van zo'n lange tijd nog van enige invloed kan zijn op de geloofwaardigheid van Nederland als soevereine staat en de goede internationale betrekkingen met andere staten.

2.4. Het door verweerder aangevoerde gewichtig algemeen belang van de Nederlandse staat heeft volgens verweerder geen betrekking op het gedrag van eiser hier te lande. Eiser stelt zich op het standpunt dat niet duidelijk is op welke concrete feiten dit algemeen belang is gebaseerd, waardoor eiser ook nimmer in de gelegenheid is geweest deze te weerspreken.

2.5. Het beroep van verweerder op het openbare orde-beleid in het kader van het algemeen belang als bedoeld in artikel 11, vijfde lid, Vw kan niet slagen aangezien eiser is erkend als vluchteling. Op eiser is slechts dat deel van het beleid van toepassing dat relevant is voor vluchtelingen. Het belang van goede internationale betrekkingen kan dan ook niet worden meegewogen. Daarbij is het verder de vraag of het door verweerder aangevoerde "gewichtige Nederlands algemeen belang"- te weten de integriteit van en geloofwaardigheid van Nederland als soevereine staat, met name in relatie tot zijn verantwoordelijkheden tegenover andere staten – wel valt aan te merken als "algemeen belang" als bedoeld in artikel 11 lid 5 en artikel 15 lid 2 van de Vw. Eiser verwijst naar de memorie van toelichting bij het voorstel tot wijziging van de Vreemdelingenwet (TK 1991-1992, 22 735, nr. 3, p. 23). Zelfs als wordt uitgegaan van het feit dat in casu de afwijzing van de aanvraag om een verblijfsvergunning voor het verrichten van arbeid in

loondienst centraal staat – en dus niet het vluchtelingenstatus – en aldus het openbare orde beleid als vastgelegd in Vc 1994, A4/4.3.4 van toepassing is, dan nog valt hiervan niet zonder meer een weigeringsgrond te ontleenen. Hij geeft aan dat hij zich hier te lande onbetwispelijk heeft gedragen. Eiser beroept zich op het gelijkheidsbeginsel en stelt recht te hebben op een gelijke behandeling als overige vluchtelingen.

2.6. Een redelijke afweging van de over en weer betrokken belangen behoort in het voordeel van eiser uit te vallen, nu de gevolgen van de weigering van een verblijfstitel aan eiser onevenredig zwaar zijn in verhouding tot het daarmee te dienen doel.

2.7. Eiser beroept zich tot slot op artikel 3 EVRM en stelt dat de hem ten deel vallende behandeling een behandeling oplevert als verboden in dit artikel.

Standpunt van verweerder

3. Verweerder stelt zich op het standpunt dat eiser niet voor toelating in aanmerking komt.

Overwegingen van de rechtbank

4.1. De rechtbank stelt allereerst vast dat eiser diverse asielgerelateerde gronden in beroep heeft aangevoerd.

4.2. Naar het oordeel van de rechtbank vallen deze gronden evenwel buiten de grenzen van dit geding en de rechtbank zal daarom aan deze gronden voorbij gaan. In de onderhavige procedure ligt immers een reguliere aanvraag voor, waardoor de asielgerelateerde gronden niet kunnen worden meegewogen. Alleen in een asielprocedure zouden deze door eiser aangevoerde gronden kunnen worden beoordeeld.

5.1. Het geschil beperkt zich derhalve tot de vraag of aan eiser al dan niet een vergunning tot verblijf voor het verrichten van arbeid had moeten worden verleend.

5.2. Ten aanzien van de grief van eiser dat uit artikel 17 lid 2, sub a van het Vluchtelingenverdrag een rechtsplicht voortvloeit om hem toe te laten, overweegt de rechtbank als volgt. Blijkens artikel 17 lid 1 van het Vluchtelingenverdrag ziet dit artikel op "rechtmatig op hun grondgebied verblijvende vluchtelingen". Eiser is evenwel niet rechtmatig toegelaten tot Nederland. Hij is weliswaar erkend als vluchteling, doch nadrukkelijk niet toegelaten. Hij verblijft mitsdien ook niet rechtmatig in Nederland in de zin van artikel 17 lid 1 Vluchtelingenverdrag. Deze grief slaagt dan ook reeds daarom niet.

5.3. Nu uit het internationale recht geen rechtsplicht tot toelating voortvloeit, dient te worden getoetst aan het nationale recht. Tussen partijen is in geschil welk (nationaal) recht in dezen van toepassing is. De rechtbank is van oordeel dat verweerder terzake op goede gronden het recht - wet en beleid - heeft toegepast dat geldt voor reguliere aanvragen.

Niet is in te zien waarom dit in dezen niet toepasbaar zou zijn. Het enkele feit dat eiser is erkend als vluchteling, maakt niet dat op hem bij de indiening van een reguliere aanvraag het asielgerelateerde recht van toepassing is.

5.4. Verweerder heeft de aanvraag van eiser afgewezen op grond van het algemeen belang als bepaald in artikel 11 lid 5 Vw. Verweerder stelt zich op het standpunt dat er in casu sprake is van een gewichtig algemeen belang, te weten de integriteit en geloofwaardigheid van Nederland als soevereine staat, met name in relatie tot zijn verantwoordelijkheid tegenover andere staten (goede internationale betrekkingen), om niet tot toelating over te gaan.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder de aanvraag van eiser in redelijkheid heeft kunnen afwijzen op gronden aan het algemeen belang ontleend. De rechtbank overweegt daartoe als volgt.

De rechtbank stelt vast dat de REK in de eerdergeduide uitspraak heeft geoordeeld dat verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser geen toelating als vluchteling toekomt op grond van artikel 15 lid 2 Vw. Op grond van dit artikel kan de "toelating niet worden geweigerd dan om gewichtige redenen aan het algemeen belang ontleend (...)". De gewichtige redenen aan het algemeen belang ontleend zijn naar het oordeel van de REK gelegen in "de integriteit en geloofwaardigheid van Nederland als soevereine staat, met name in relatie tot zijn verantwoordelijkheden tegenover andere staten". Naar het oordeel van de rechtbank leiden deze gewichtige redenen aan het algemeen belang ontleend – waarvan door de REK is vastgesteld dat daarvan sprake is – eveneens tot het oordeel dat er sprake is van gronden aan het algemeen belang ontleend op grond waarvan verweerder eiser in redelijkheid de gevraagde vergunning tot verblijf heeft kunnen onthouden.

Gelet op het geringe tijdsverloop tussen de eerdergenoemde REK-uitspraak en het bestreden besluit, lag het op de weg van eiser om met concrete feiten of omstandigheden te komen om aan te tonen dat ten tijde van het bestreden besluit... ondanks dat geringe tijdsverloop... geen sprake meer was van gewichtige redenen, respectievelijk gronden aan het algemeen belang ontleend in voornoemde zin. Eiser heeft zulks nagelaten, althans is daar niet in geslaagd.

5.5. De niet nader onderbouwde stelling van eiser dat de weigering van de gevraagde vergunning strijd oplevert met artikel 3 EVRM, gelet op de situatie waarin hij thans in Nederland verkeert, volgt de rechtbank reeds niet vanwege het feit dat eiser niet heeft onderbouwd waar de onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dit artikel in zijn geval uit bestaat. Ook voorts is de rechtbank niet gebleken dat eiser in Nederland op een onmenselijke of vernederende wijze wordt behandeld. Zo blijkt uit hetgeen de gemachtigde van eiser ter zitting heeft aangevoerd dat eiser een uitkering ontvangt

6 Hetgeen eiser overigens heeft aangevoerd leidt niet tot een ander oordeel

7. Het beroep is derhalve ongegrond.

8 Van omstandigheden op grond waarvan één der partijen moet worden veroordeeld in de kosten van de andere partij, is de rechtbank niet gebleken

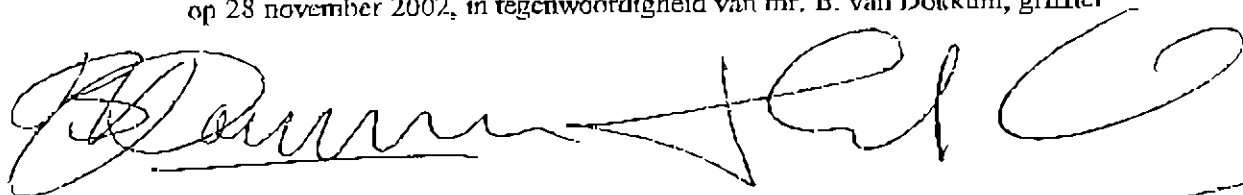
III. BESLISSING

De rechtbank 's-Gravenhage,

RECHT DOENDE:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. H.C. Naves, rechter, en in het openbaar uitgesproken
op 28 november 2002, in tegenwoordigheid van mr. B. van Dokkum, griffier

IV. RECHTSMIDDEL

Tegen deze uitspraak staat geen gewoon rechtsmiddel open.

afschrift verzonden op:

16 DEC 2002

